

Arrest

nr. 227 476 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Barquisimeto, hoofdplaats van de deelstaat Lara.

In uw kindertijd kwam u er op vroege leeftijd achter dat u zich aangetrokken voelt tot vrouwen. Uw gelovige moeder, die aan de slag was als leerkracht, stond erg afkerig tegenover relaties die afweken van de heteroseksuele norm. Daardoor wist u dat u thuis niet kon spreken over uw gevoelens.

In het middelbaar had u een tijdlang een relatie met een ander meisje, waardoor u nog meer overtuigd raakte van uw homoseksuele gevoelens.

In 2015 begon u rechten en politieke wetenschappen te studeren aan een privé-universiteit in Barquisimeto. In die periode begon u ook meer druk te voelen van uw ouders om een vriendje te zoeken. Terzelfdertijd bleef uw moeder zich erg kritisch uitlaten tegenover de LGBTI-gemeenschap. Om te voorkomen dat u verstoten zou worden door uw familie bleef u uw gevoelens verbergen en raakte u in het geheim via het internet in contact met allerhande LGBTI-verenigingen. U begon wel meer en meer in discussie te treden met uw moeder wanneer zij kritiek had op de LGBTI-gemeenschap in Venezuela. Zou wou ook niet dat u optrok met een vriend van u die homoseksueel was. Omdat dit erg woog op uw thuissituatie ging u af en toe logeren bij uw tante in de stad Valencia om de situatie even te ontmijnen. Door de druk die u thuis ervaarde heeft u ook geprobeerd om een relatie te beginnen met een jongen die u aan de universiteit had leren kennen. Maar die relatie liep al gauw spaak.

Omdat uw moeder niet wou dat u omging met leden van de LGBTI-gemeenschap begon ze u soms op te sluiten in uw kamer zodat u niet kon uitgaan met uw vrienden. Dit bezorgde u erg veel stress. In die periode kreeg u plots een continue hoofdpijn waardoor u niet meer kon functioneren. Een neuroloog schreef dat u leed aan een vorm van migraine die gepaard gaat met epilepsie. Hij schreef u medicatie voor om het probleem aan te pakken. U raakte evenwel volledig versuft van die medicatie en kwam nauwelijks nog het bed uit. Zeven maanden later woog u nog minder dan 40 kilogram. U besloot dat u zo niet langer wou voortdoen. U stopte met de medicijnen te nemen, wijzigde uw voedingspatroon en begon weer naar de universiteit te gaan. Tegelijkertijd besepte u ook dat u uw geaardheid niet verborgen kon blijven houden om de goede vrede in uw familie te bewaren. U werd actiever in de LGBTI-scène en had een aantal kortstondige lesbische relaties. Wanneer u optrok met andere mensen binnen de LGBTI-gemeenschap gebeurde het dat jullie op straat werden uitgescholden. Soms werden er ook stenen naar jullie gegooid. Op een keer werden jullie een winkelcentrum uitgezet toen vrienden van u er hun gevoelens voor elkaar toonden.

Aan de universiteit leerde u W.M.P.D.(...) (18/01348) kennen, met wie u een erg goed contact had. In die periode kreeg u ook een vijftal homofobe berichten van een anonieme afzender die u meedeelde dat u een schande was voor uw moeder en u beledigde omwille van uw geaardheid. Daarop besloot u uw leven even op pauze te zetten. U stopte met uw (LGBTI-)vrienden te zien en met hen naar feestjes te gaan. U nam ook een pauze aan de universiteit. Eveneens in die periode, op 22 oktober 2016, vertrok W. naar de Dominicaanse Republiek. U bleef contact met haar houden en biechtte aan haar op dat u lesbisch was en gevoelens voor haar had. Toen ze dezelfde gevoelens voor u bevestigde, besloten jullie op 18 december 2016 om een relatie te beginnen. In uw ouderlijke woning bleef u voortdurend in discussies belanden met uw moeder, wat opnieuw gevolgen had voor uw gezondheidssituatie. U kreeg opnieuw last van hoofdpijnen en viel soms flauw. Via de natuurlijke geneeskunde kwam u aan middelen waardoor u zich beter voelde. Waar u vroeger vijf of zes baantjes tegelijkertijd had om uw studies en leven te bekostigen, was u toen slechts in staat om er eentje uit te voeren. Toen de door u gebruikte natuurlijke geneesmiddelen een tijdje later niet langer verkrijgbaar waren in Venezuela, liet u aan W. weten dat u ook uit Venezuela wou vertrekken.

Eind 2017 vond u werk als verkoper in Acarigua waardoor u een beetje kon sparen. U logeerde er bij uw tante. Met wat financiële ondersteuning van Wanda vertrok u op 14 februari 2018 naar de Dominicaanse Republiek.

Op 1 oktober 2018 nam W. het vliegtuig om te gaan werken in Spanje. Ze werd tegengehouden op de luchthaven van Zaventem en diende hier op 5 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Enkele maanden na haar vertrek nam u het besluit om eveneens naar België te komen in een poging om hier met W. een leven op te bouwen. U deelde uw besluit in de zomer van 2019 mee aan uw moeder. Daarop liet zij u weten dat u geen moeder had en dat u wat haar betreft nooit meer naar Venezuela moest terugkeren. Sindsdien hebt u geen contact meer met haar.

Op 5 september 2019 nam u het vliegtuig in de Dominicaanse Republiek. Eén dag later kwam u aan in België. Dezelfde dag nog vroeg u hier internationale bescherming aan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw paspoort, identiteitskaart, reisbewijzen, verschillende foto's van uzelf en uw partner, foto's van een bacteriële infectie aan uw been die u opliep in de Dominicaanse Republiek, foto's van u en uw vrienden binnen de LGBTI-gemeenschap, een uittreksel van de laatste communicatie tussen u en uw moeder,

een homofob bericht van een anonieme afzender, verschillende medische attesten uit 2015 en artikels geschreven door de Venezolaanse LGBTI-gemeenschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België om internationale bescherming verzocht terwijl u beschikte over een terugkeerticket dd. 14 september 2019, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. Tijdens het onderhoud gaf u zelf aan geen problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 19). homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ter zake haalt u aan dat u op uw telefoon verschillende anonieme berichten hebt gekregen die getuigen van homofobie en waarin werd gesteld dat de persoon in kwestie uw moeder op de hoogte zou brengen van uw geaardheid (CGVS, p. 15). Daarnaast verklaart u dat uw moeder volledig met u heeft gebroken en dat u niet langer welkom bent in uw ouderlijk huis nadat u haar hebt verteld over uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 17 en 19).

Voorts bent u tijdens het uitgaan in de LGBTI-gemeenschap regelmatig geconfronteerd met verbaal en fysiek geweld door omstaanders die jullie beledigden en stenen naar jullie gooiden. Eenmaal werden jullie buitengezet uit een winkelcentrum toen vrienden van u er hun gevoelens voor elkaar toonden (CGVS, p. 17-18). Enkel van dit laatste incident zijn jullie aangifte gaan doen bij de autoriteiten, maar jullie klacht werd toen weggelachen en niet genoteerd. Jullie hebben daartegen geen verdere stappen ondernomen (CGVS, p. 18). Hoewel bijzonder betreurenswaardig, zijn de door u aangehaalde pesterijen en incidenten gezien bovenstaande vaststellingen onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde artikels, die handelen over de algemene situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela, zijn niet in bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-

economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U hebt uw middelbaar diploma behaald en begon nadien juridische en politieke wetenschappen te studeren aan de privé-universiteit Yacambu in de stad Barquisimeto. Tijdens uw studies slaagde u erin om verschillende baantjes te vinden en met elkaar te combineren. Daardoor slaagde u erin om uw eigen studies te financieren. Zo werkte u als ontwerpster en verkocht u spullen op straat. U verkocht brandstoffen en donuts en verkocht ook auto's en woningen door. In de laatste maanden voor uw vertrek uit Venezuela vond u een vaste betrekking als verkoopster van cd's, telefoons en huishoudtoestellen (CGVS, p. 8 en 16). Ook tijdens uw illegaal verblijf in de Dominicaanse Republiek gaf u blijk van grote zelfredzaamheid door er verschillende jobs te combineren. U werkte er als ober en ook secretaresse aan een instituut waar ze Engels gaven. Daarnaast verkocht u spullen door en deed u ook digitale marketing en publiciteit (CGVS, p. 20). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dan ook dat u toegang heeft tot (hoger) onderwijs en de arbeidsmarkt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. Uw reisbewijzen ondersteunen uw verklaringen over uw reisweg, die in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. De foto's van uzelf en uw partner alsook de foto's van u en uw vrienden binnen de LGBTI-gemeenschap bevestigen uw geaardheid en uw relatie. Deze staan in deze beslissing evenmin ter discussie. Wat betreft de foto's van een bacteriële infectie aan uw been die u opliep in de Dominicaanse Republiek, geeft u zelf aan dat u daarvan intussen bent genezen (CGVS, p. 17). De verschillende medische attesten uit 2015 bevestigen louter de medische problematiek waarmee u in die periode werd geconfronteerd.

Tot slot dient toegevoegd dat ten aanzien van uw partner, W.M.P.D.(...), eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en met artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 *iuncto* artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"(...) 3.2.

3.2.1. *De bestreden beslissing schendt de ingeroepen middelen om de volgende redenen.*

Verwerende partij weerhoudt in de bestreden beslissing dat er geen bijzonder procedurele noden blijken alsook de volgende motieven :

(1) de versnelde procedure is verantwoord omdat verzoekende partij de autoriteiten zou misleiden hebben over haar reismotief in de zin van artikel 57/6/1, § 1, al 1, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980;

(2) verzoekende partij zou niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij door gegronde vrees nood aan de vluchtelingenstatus heeft omwille van haar seksuele geaardheid;

(3) verzoekende partij zou beweerdelijk bij terugkeer geen "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard ondergaan" die in voorkomend geval de subsidiaire bescherming verantwoorden;

(4) ten aanzien van de levenspartner van verzoekende partij werd een weigeringsbeslissing genomen; en

(5) de neergelegde documenten kunnen de voorgaande appreciatie niet wijzigen en de identiteit, reisweg en seksuele geaardheid staan niet ter discussie.

3.2.2. Verzoekende partij heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven de Belgische autoriteiten niet willen misleiden.

Zij kwam naar België waar haar levenspartner P. D. verblijft en haar vervoegen. Daarvoor heeft of had zij de nodige en vereiste geldig paspoort met geldig visum. Aangekomen op de luchthaven van Zaventem vroeg verzoekende partij asiel aan overeenkomstig de wettelijke bepalingen de verlenging van haar verblijf om humanitaire redenen en voor het verstrijken van de geldigheidsduur of het einde van de toegestane verblijfsduur aan (zie stuk nr. 1B) in het bijzonder op grond van artikel 33 van de Visumcode dat verwerende partij bindt.

Verzoekende partij kan niet misleiden indien zij de bekendgemaakte wetgeving die verwerende partij kent en bindt volgt.

Verzoekende partij diende op de dag van haar aankomst op de luchthaven van Zaventem dat wil zeggen binnen de wettelijk termijn die als diligent wordt voorgeschreven in de zin van artikel 50, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 haar asielaanvraag in en maakte de documenten zij bij haar had onmiddellijk over waardoor zij aan haar verplichtingen in de zin van artikel 48/6, § 4, literae a) en b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 voldoet. De identiteit en de nationaliteit van verzoekende partij staan hierdoor evenmin ter discussie.

Verwerende partij bevestigt eveneens de problemen die verzoekende partij leed:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij voert een vrees voor vervolging aan omwille van haar homoseksuele geaardheid aan. Deze seksuele geaardheid staat niet ter discussie en blijkt genoegzaam uit haar verklaringen en wordt door verwerende partij als zodanig bevestigd.

Het volstaat niet verwerende partij enkel beoordeeld of verzoekende partij in het verleden werd vervolgd (ja maar "onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging") maar zij moet ook nagaan of verzoekende partij bij verplichte terugkeer zal worden vervolgd. Hetgeen zij niet doet minstens niet afdoende doet.

De toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging ingevolge homoseksuele geaardheid van verzoekende partij is evenzeer onderdeel van het algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) een toekomstgericht onderzoek vereist (RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.).

Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ookaan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd (HJEU 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt genoegzaam dat zij zo discreet als mogelijk was over haar homoseksualiteit en dat zij de confrontatie niet opzocht, dat haar familie homofob is en dat in de woorden van verwerende partij dat "effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is" zelfs dat "uit de meeste (door verwerende partij) geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn" en dat "uit de beschikbare informatie [...] blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig kunnen aan maken".

Verwerende partij geeft toe dat de bescherming verleend door de nationale autoriteiten van verzoekende partij niet doeltreffend en systematische en voortdurend is dat wil zeggen niet voldoet aan de vereiste van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Hieruit volgt dat de motieven van de bestreden beslissing onderling contradictoir zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De erkenning als vluchteling is noodzakelijk.

Van verzoekende partij kan bovendien niet verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. De vaststelling door verwerende partij gemaakt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in Venezuela strafbaar stelt is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van haar seksuele geaardheid (RVV 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RVV 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.) .

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 omwille van haar homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van voormelde wet (RVV 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RVV 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.) .

Schending van artikel 48/3, § 4, d) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 Het motief dat ten aanzien van de levenspartner van verzoekende partij een weigeringsbeslissing werd genomen is niet dienend omdat naast de homoseksuele relatie in de Dominicaanse Republiek verzoekende partij en haar levenspartner elk voor zich eigen en onderscheiden redenen hebben om elk voor zich internationale bescherming te vragen.

Verwerende partij geeft op grond van haar COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire van 4 april 2019 en het Addendum van 1 juli 2019 toe dat Venezuela in een diepe politieke, economische en sociale crisis gaat vermeerderd met wijdverspreid geweld door diverse actoren van bendes tot overheid al of niet in samenwerking. In deze omstandigheden die iedereen doet ontberen in drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen (zie stuk nr. 3 Cedoca, COI Focus Venezuela. Veiligheidsstatuut (addendum). 14 juni 2019, p. 6/15 en stuk nr. 4, Cedoca, COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire. 4 april 2019, pp. 5/27 en 19/27) .

Daarenboven mag als waarschijnlijk aangenomen worden dat wie onder gewone omstandigheden reeds gediscrimineerd worden zoals homoseksuelen als sociale groep waartoe verzoekende partij behoort deze in voormelde crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen kunnen verkrijgen of toebedeeld krijgen (a simili RVV 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RVV 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.) .

Bovendien is verzoekende partij chronisch ziek wat haar mogelijkheden om voor zichzelf te zorgen of het nodige te verschaffen ernstig ondermijnd (kan maar 1 job meer doen met navenante verminderde inkomsten (zie het gehoorverslag CGVS van 17 september 2019, p. 16) en kon zij in Venezuela de geneesmiddelen op voorschrift niet meer verkrijgen (zie het gehoorverslag CGVS van 17 september 2019, p. 16): [citaat]

Verwerende partij betwist dit laatste niet maar weigert de logische gevolgen voor de gezondheid van verzoekende partij te onderkennen door te zeggen dat de "medische attesten uit 2015 louter de medische problematiek bevestigen" waarmee verzoekende partij werd geconfronteerd en niet de te verwachten gevolgen van het gebrek aan voorgeschreven geneesmiddelen voor verzoekende partij in rekening neemt zoals daarentegen uw Raad in voormelde rechtspraak wel doet.

De combinatie in hoofde van verzoekende partij: (1) van de algemene humanitaire crisis zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist, (2) van de homofobie, de discriminatie en het geweld jegens verzoekende partij omwille van haar homoseksualiteit zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist en (3) van de chronische ziekte waaraan verzoekende partij lijdt en het gebrek aan voorgeschreven geneesmiddelen zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist zullen er toe leiden dat verzoekende partij bij terugkeer "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandeling van uitzonderlijke aard zal ondergaan" die de subsidiaire bescherming verantwoorden.

Verzoekende partij voldoet hiermee in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven aan haar verplichtingen in de zin van 48/6, § 4, litera b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Door aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming niet te verlenen en daarmee repatriëring niet af te blokken schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

De appreciatiemarge van verwerende partij laat haar redelijkerwijze niet toe tegen haar eigen documentatie te pleiten zoals zij aangetoond wel doet.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen deze niet schragen.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

De verwijzingen naar de documentatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd kunnen de voorgaande tekortkomingen niet tegenspreken of ontkrachten.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht. (...)"

2.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd: COI Focus, “*Venezuela Veiligheidsstatutatie (addendum)*”, 14 juni 2019, uittreksel (stuk 3); COI Focus, “*Venezuela Situation sécuritaire*”, 4 april 2019, uittreksel (stuk 4).

Beoordeling

2.3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.2. Verzoekster voert een vrees voor vervolging aan omwille van haar lesbische geaardheid.

Verzoeksters lesbische geaardheid staat niet ter betwisting en blijkt genoegzaam uit haar verklaringen.

Omtrent de situatie van homoseksuelen en verzoeksters casus concludeert verweerder in de bestreden beslissing: “*Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.*” Verweerder is dienvolgens van oordeel dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat zij een individuele vrees voor vervolging aantoont.

Inzake de problemen die verzoekster had omwille van haar lesbische geaardheid stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen genoegzaam blijkt dat haar moeder homofob is, dat verzoekster trachtte een gedrag te vertonen om onder de druk van haar moeder uit te komen en dat verzoekster, hoewel zij discreet trachtte te zijn, regelmatig geconfronteerd werd met verbaal en fysiek geweld door omstaanders.

Verzoeksters verklaringen zijn coherent en onderschrijven het standpunt van verweerder waar deze in de bestreden beslissing stelt “*(...) dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken*”.

De bestreden beslissing stelt: “*Hoewel bijzonder betreuenswaardig, zijn de door u aangehaalde pesterijen en incidenten gezien bovenstaande vaststellingen onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*”

Echter, te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoeksters seksuele geaardheid.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent: “*In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, **daadwerkelijk te worden vervolgd**. (eigen vetzetting)*” (HvJ, 5 september 2012, “*Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.*”, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): “*However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of*

persecution." (eigen vertaling: "Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.")

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij haar lesbische geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. De vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoeksters land van herkomst strafbaar stelt, is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van haar seksuele geaardheid.

Uit de landeninformatie die de partijen tijdens onderhavige beroepsprocedure bijbrengen blijkt dat homoseksuelen - zoals ook duidelijk blijkt uit verzoeksters persoonlijke belevenissen - dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld. De autoriteiten blijken zich ook schuldig te maken aan fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap (zie bv administratief dossier, COI Focus, "Venezuela homoseksualiteit", p. 19). De bescherming van autoriteiten blijkt niet effectief te zijn (*ibidem*). Te dezen dient ook rekening gehouden te worden met de rampzalige economische situatie in Venezuela (zie bv. COI Focus, "Venezuela Situation socio-économique" van 20 april 2018, administratief dossier) waardoor het realistisch voorkomt dat homoseksuele koppels moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen. Ook blijkt uit de landeninformatie bijgebracht door verzoekster (COI Focus, "Venezuela Situation sécuritaire" van april 2019, administratief dossier) dat de veiligheidssituatie omwille van de economische situatie volatiel is. Omwille van deze volatiele veiligheidssituatie en socio-economische situatie, samen genomen met de houding van de politie/autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen, is het dan ook plausibel dat verzoekster geen bescherming van de autoriteiten zal verkrijgen wanneer ten aanzien van haar daden van vervolging (*cf.* artikel 48/3, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet) worden gesteld.

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar lesbische geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS